

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agnieszka Sołtyka (spr.)
Sędziowie:	SA Mirosława Gołuńska SA Wiesława Kaźmierska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko G. M.

o zadośćuczynienie

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 8 października 2014 roku, sygn. akt I C 502/13

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSA W. Kaźmierska SSA A. Sołtyka SSA M. Gołuńska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 października 2014 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie odrzucił zażalenie powoda na postanowienie z dnia 15.09.2014 r. (pkt 1) oraz zwrócił pozew (pkt 2). Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd wskazał, że postanowieniem z dnia 15.09.2014 r. utrzymał w mocy postanowienia referendarza sądowego z dnia 1.08.2014 r. w przedmiocie zwolnienia powoda od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Podał Sąd, że odpis postanowienia powód otrzymał w dniu 22.09.2014 r. z pouczeniem, że nie przysługuje na nie zażalenie oraz z wezwaniem do uiszczenia opłaty sądowej w kwocie 200 zł w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu. Sąd Okręgowy podniósł, że w dniu 26.09.2014 r. powód nadał w urzędzie pocztowym pismo procesowe skierowane do tutejszego sądu i zatytułowane „skarga – pismo procesowe”, z którego treści wynika, że nie zgadza się z rozstrzygnięciami referendarza z dnia 1.08.2014 r. oraz postanowieniem Sądu z dnia 15.09.2014 r. Mając na względzie fakt, że na postanowienia Sądu nie przysługuje skarga, ale w określonych ustawą przypadkach, zażalenie, Sąd potraktował pismo powoda jako zażalenie na postanowienie z dnia 15.09.2014 r. W związku z powyższym, zważył Sąd, że na postanowienie Sądu wydane w wyniku rozpoznania skargi na orzeczenie referendarza w przedmiocie kosztów sądowych oraz o odmowie ustanowienia pełnomocnika z urzędu nie przysługuje zażalenie. Reasumując, Sąd na podstawie art. 370 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc i art. 398²³ § 2 kpc odrzucił zażalenie powoda (pkt. 1 sentencji).

Nadto wskazał Sąd, że w zakresie w wezwaniu do uiszczenia opłaty od pozwu terminie powód nie dokonał tej opłaty. W konsekwencji czego, wobec bezskutecznego upływu ustawowego terminu do uiszczenia opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 130 § 1 i 2 kpc, zwrócił pozew (pkt. 2 sentencji).

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód, wskazując jednocześnie na rozstrój zdrowia spowodowany działaniem pozwanego, jak i referendarza sądowego. W uzasadnieniu zażalenia podniósł, że wskazana przez Sąd Okręgowy argumentacja i absurdalne oderwane od stanu faktycznego uzasadnienie nie odpowiada rzeczywistemu stanowi faktycznemu, co do nie udzielenie powodowi pełnomocnika z urzędu do wykonywania m.in. uzupełniania braków formalnych jak i zwolnienia w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się bezzasadne.

Wnoszony do Sądu pozew powinien zostać właściwie opłacony, gdyż Sąd nie podejmie żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata (art. 126² § 1 k.p.c.). Prawidłową była ocena Sądu pierwszej instancji, że od pozwu złożonego w rozpoznawanej sprawie powód nie uiszczył w ustawowym terminie opłaty sądowej w części, w której nie został zwolniony, tj. w wysokości 200 zł, pomimo prawidłowego doręczenia w dniu 22 września 2014 r. (k.88) wezwania w trybie art. 130 § 1 k.p.c., co z kolei musiało skutkować zwrotem pozwu.

Zważył w tym miejscu trzeba, że kwestia zwolnienia powoda od obowiązku uiszczania opłat sądowych została już rozstrzygnięta, postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2014 roku powód został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych wymaganych tokiem postępowania każdorazowo jedynie ponad kwotę 200 zł., a jednocześnie oddalony został jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 15 września 2014 r., oparte na treści art. 398⁽²³⁾ § 2 k.p.c., jest w tym zakresie prawomocne, gdyż nie przysługuje na nie zażalenie. W świetle takiego stanu rzeczy Sąd odwoławczy stwierdza, iż prawidłowe jest orzeczenie Sądu I instancji, którym odrzucono zażalenie powoda na postanowienia z dnia 15 września 2014 roku, albowiem od prawomocnego orzeczenia zażalenie nie przysługuje.

Zaakcentowania wymaga, że powód był zobligowany uiszczyć do dnia 29 września 2014 roku należną opłatę sądową od pozwu w wysokości 200 zł, lecz w tym terminie nie uiszczył on opłaty w jakiegokolwiek części, co musiało skutkować na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. zwrotem pozwu. Zauważyć też należy, że powód w treści zażalenia nie kwestionował, że nie uiszczył opłaty od pozwu, powołując się jedynie na zły stan zdrowia oraz trudną sytuację finansową. Wskazać należy, że podniesione przez powoda zarzuty dotyczące sytuacji materialnej oraz zdrowotnej nie mogą na tym etapie postępowania stanowić przedmiotu merytorycznego rozpoznania w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia na postanowienie o zwrocie pozwu, bowiem nie mają jurydycznego znaczenia dla kwestii uzupełniania braków pozwu i oceny, czy zostały one wykonane w terminie. Wskazać należy skarżącemu, że w ramach instancyjnej kontroli postępowania wypadkowego zainicjowanego środkiem zaskarżenia złożonym przez powoda nie podlega badaniu zasadność jego wniosków o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie jemu pełnomocnika.

Mając te ustalenia na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że skoro wbrew art. 130 § 1 k.p.c. powód nie uzupełnił braków fiskalnych pozwu, przyjąć należy, że istniała podstawa do jego zwrotu.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia środka zaskarżenia, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA W. Kaźmierska SSA A. Sołtyka SSA M. Gołuńska